

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Zemědělský podnik Razová, státní podnik v likvidaci**, se sídlem Třanovského 622/11, Praha 6, zast. JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2020, čj. 13802/20/5100-31462-708633, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 3. 2021, čj. 52 Af 42/2020-137,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 3. 2021, čj. 52 Af 42/2020-137, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2020, čj. 13802/20/5100-31462-708633, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **28 570 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jaromíra Bláhy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval tím, zda pozemky ve vlastnictví státu, s nimiž má právo hospodařit státní podnik, mohou být osvobozeny od daně z pozemků podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“).

[2] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále „správce daně“) platebním výměrem ze dne 20. 12. 2018, čj. 1825978/18/2808-00460-605744, vyměřil žalobci (dále „stěžovatel“) daň z nemovitých věcí za rok 2016 ve výši 27 939 Kč. Správce daně se neztotožnil s názorem stěžovatele, že pozemky státu, s nimiž má právo hospodařit, jsou osvobozeny od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí. Poukázal na to, že stěžovateli byl přenechán majetek státu za účelem podnikání. Osvobození od daně však dopadá podle § 4 odst. 3 téhož zákona pouze na pozemky, které nejsou užívány k podnikání.

[3] Proti platebnímu výměru podal stěžovatel odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím platební výměr změnil tak, že stěžovateli vyměřil daň z nemovitých věcí na rok 2016 ve výši 27 476 Kč. Některé pozemky totiž byly osvobozeny od daně podle § 4 odst. 1 písm. l) a o) zákona o dani z nemovitých věcí. Žalovaný jinak přisvědčil správci daně, že pozemky užívané stěžovatelem byly určeny k podnikání, nelze je tudíž osvobodit od daně z nemovitých věcí.

[4] Následně podal stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Podle krajského soudu státní podnik nemůže být založen za nepodnikatelským účelem. Státní podnik se zapisuje do obchodního rejstříku, je tedy podnikatelem ve smyslu § 421 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Veškerou jeho činnost lze podřadit pod pojem podnikání. Stěžovatel neztratil postavení podnikatele vstupem do likvidace. Žalovaný proto nebyl povinen posuzovat, zda stěžovatel skutečně podniká. Pozemky ve vlastnictví státu byly stěžovateli přenechány pro jeho podnikání. Krajský soud proto nesouhlasil s tím, že tyto pozemky nejsou užívány k podnikání. Osvobození pozemků, které má stěžovatel v užívání, od daně z nemovitých věcí by vedlo k nerovnému zacházení s ostatními podnikatelskými subjekty. To by mohlo být chápáno i jako nedovolená veřejná podpora. Osvobození podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí je spjato s osobou poplatníka. Žalovaný proto nepochybil, neprovedl-li důkazy navržené stěžovatelem stran užívání pozemků.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a dalších podání stěžovatele

[5] Stěžovatel namítá, že pro osvobození pozemků ve vlastnictví státu od daně z nemovitých věcí je rozhodující skutečný účel jejich užívání, tedy zda jsou užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány. Při posuzování, zda jsou splněny podmínky pro osvobození od daně, je třeba zkoumat skutečný obsah činnosti poplatníka (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2013, čj. 5 Afs 73/2012-41, č. 2841/2013 Sb. NSS). Odkaz krajského soudu na rozsudky NSS ze dne 21. 1. 2021, čj. 2 Afs 25/2020-36, a ze dne 4. 2. 2021, čj. 9 Afs 17/2020-39, není případný, neboť se netýkají merita sporu. Stěžovatel od počátku řízení tvrdil, že na dotčených pozemcích nepodniká, nepronajímá je a ani je nepropachtoval. Navrhoval řadu důkazů k prokázání této skutečnosti. Stěžovatel byl k 30. 6. 2008 zrušen a od té doby probíhá proces jeho likvidace. Již před vstupem do likvidace byly jeho činnosti, které naplňují znaky podnikání, vymazány z obchodního rejstříku. Činnosti, které má stěžovatel doposud v obchodním rejstříku zapsány, nenaplňují definiční znaky podnikání podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku. Stěžovatel v žalobě uvedl, proč je závěr žalovaného, že osvobozením od daně z nemovitých věcí v tomto případě by byli

pokračování

znevýhodnění ostatní podnikatelé, nepřezkoumatelný. Pro osvobození od daně není rozhodná osoba poplatníka. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že by osvobození od daně mohlo být chápáno jako veřejná podpora. Osvobození od daně za zákonem stanovených podmínek je totiž veřejným subjektivním právem poplatníka. Přístup žalovaného je nekonzistentní. Osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí pojímá jako osvobození osobní, zatímco osvobození podle písm. l) a o) citovaného ustanovení jako věcné.

[6] S ohledem na nesprávné právní posouzení věci dospěl krajský soud i k nesprávným závěrům ohledně pochybení žalovaného spočívajícího v tom, že neprovedl stěžovatelem navržené důkazy. Některé z nich selektivně provedl a uzavřel, že z nich nevyplývá, že by pozemky, s nimiž stěžovatel hospodaří, měly být osvobozeny od daně. Z listin, které předložil, však vyplývá, že osvobození pozemků, které nejsou využívány k podnikatelské činnosti, je možné. Krajský soud pochybil i tím, že rozhodl o pokračování v řízení, přestože ke dni jeho rozhodnutí Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl ve věci sp. zn. 7 Afs 17/2020.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že osvobození podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí má osobní povahu. Účelové určení pozemků proto není oproti osvobození podle § 4 odst. 1 písm. l) a o) zákona o dani z nemovitých věcí rozhodné. Stěžovatel vykonává podnikatelskou činnost. Osvobození mu proto nenáleží. Důkazy, které stěžovatel v daňovém řízení navrhl, nemohly nic změnit na závěru, že státní podnik nemůže být osvobozen od daně z nemovitých věcí. Žalovaný se v rozhodnutí vyjádřil k doloženým kopiím odpovědí ministerstev a uzavřel, že z nich neplyne, že by stěžovatel nebyl v postavení podnikatele, a že by mu proto náleželo osvobození od daně. Ani další důkazní prostředky neprokazovaly, že by pozemky měly být osvobozeny od daně. Stěžovatel je totiž v postavení podnikatele ze zákona. Přerušování řízení podle § 48 odst. 3 s. ř. s. je fakultativní úkon. Předseda senátu dospěl k závěru, že pokud byly již dva ze tří sporů u Nejvyššího správního soudu rozhodnuty shodným způsobem, lze očekávat, že třetí spor bude rozhodnut shodně. Mohl proto pokračovat v řízení. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[8] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 97/20, v němž Ústavní soud označil daňové osvobození nemovitostí státu, v nichž není přímo vykonávána veřejná moc, jako přiměřené a nevybočující z mezí ústavnosti. Klíčový pro osvobození je vlastník pozemku a způsob nakládání s pozemkem. Ze zákona o dani z nemovitých věcí nevyplývá, že by se měla zkoumat osoba odlišná od vlastníka. Pozemky ve vlastnictví České republiky jsou od daně osvobozeny bez ohledu na to, kdo s nimi hospodaří. To potvrdil v citovaném nálezu i Ústavní soud. Stěžovatel označil za lichý argument žalovaného o nerovném nastavení podmínek pro osvobození od daně a zopakoval své výhrady vůči neprovedení důkazů. Uplatnil osvobození od daně z nemovitých věcí, které nebyl povinen uvádět v daňovém přiznání. V doplnění repliky pak stěžovatel odkázal na čtyři rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové, kterými bylo v obdobných případech vyhověno jeho žalobám. Stěžovatel následně v dalším doplnění repliky poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 22. 7. 2021, čj. 6 Afs 109/2021-44, kterým byl v obdobné věci potvrzen jeho názor, že se jedná o osvobození věcné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že obdobnou kasační stížností týchž účastníků řízení se zabýval již v rozsudku sp. zn. 6 Afs 109/2021. Protože se nyní projednávaná věc týká shodné právní otázky, tj. výkladu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí, vyšel nyní rozhodující senát ze závěrů citovaného rozsudku. Neshledal totiž důvod se od něj odchýlit (§ 17 odst. 1 s. ř. s.).

[11] Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí platí, že *od daně z pozemků jsou osvobozeny pozemky ve vlastnictví České republiky.*

[12] Podle § 4 odst. 3 téhož zákona dále platí, že *pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány; jsou-li tyto pozemky pronajaty nebo propachtovány obci, kraji nebo organizační složce státu anebo příspěvkové organizaci, jsou osvobozeny za předpokladu, že nejsou užívány k podnikání. Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. d) až g), l), r), t) a u) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány. Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a), b) a t) jsou osvobozeny od daně z pozemků, není-li k nim zřízeno právo stavby.*

[13] Podle § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí jsou od daně z pozemků osvobozeny pozemky ve vlastnictví České republiky, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány a není-li k nim zřízeno právo stavby. Jsou-li tyto pozemky pronajaty nebo propachtovány obci, kraji, nebo organizační složce státu anebo příspěvkové organizaci, jsou osvobozeny za předpokladu, že nejsou užívány k podnikání.

[14] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s výkladem žalovaného, že osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o daně z nemovitých věcí má osobní povahu. Osobní osvobození je vázáno na osobu poplatníka, oproti tomu věcné na předmět daně. Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o daních z nemovitých věcí osvobozuje od daně některé pozemky, které jsou předmětem daně z pozemků (§ 2 odst. 1 téhož zákona), nikoliv některé poplatníky. Pozemky osvobozené od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí jsou sice vymezeny prostřednictvím osoby vlastníka, to však z tohoto osvobození nedělá osvobození osobní. K totožnému názoru dospívá i komentářová literatura: „*Zákonodárce vztahuje osvobození k charakteru zdanitelného pozemku – tedy k předmětu daně, nikoli k osobě poplatníka, jedná se tedy o osvobození věcné, nikoli osobní*“ (§ 4. In: NOVOTNÁ, M., KOUBOVSKÝ, P. In: *Zákon o dani z nemovitých věcí. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2016.).

[15] Ostatně, i kdyby platil výklad žalovaného, že osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí má primárně osobní povahu, je zřejmé (a

pokračování

jakýkoli jiný výklad by byl v přímém rozporu s textem zákona), že rozsah tohoto osvobození je dále věcně omezen v § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí tak, že se nevztahuje na pozemky pronajaté, propachtované či užívané k podnikání a na pozemky, ke kterým je zřízeno právo stavby. Jak totiž uvedl Ústavní soud v bodě 32 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 97/20, „*ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí osvobozuje pozemky ve vlastnictví České republiky od daně z pozemků. Věcná působnost daňového osvobození je v tomto případě omezena ustanovením § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí [...]*“.

[16] Podstatné pro nyní projednávanou věc je to, zda lze pozemky, se kterými stěžovatel hospodaří, považovat za pozemky užívané k podnikání jen proto, že je stěžovatel státním podnikem.

[17] Státní podnik je státní organizací a právnickou osobou, jejímž prostřednictvím stát vykonává svá vlastnická práva. Státní podnik provozuje svým jménem a na vlastní odpovědnost podnikatelskou činnost za účelem plnění významných strategických, hospodářských, společenských, bezpečnostních nebo dalších zájmů státu. Má právo hospodařit s majetkem státu a nemá vlastní majetek (§ 2 odst. 1 a 2 zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku). Státní podnik se zapisuje do obchodního rejstříku (§ 5 odst. 1 téhož zákona). Majetek, se kterým hospodaří, je státní podnik povinen využívat účelně, hospodárně a efektivně ke svému podnikání (§ 17b odst. 1 zákona o státním podniku).

[18] Podle § 421 odst. 1 občanského zákoníku se za podnikatele považuje *osoba zapsaná v obchodním rejstříku*. Na základě tohoto formálního kritéria je stěžovatel, který se zapisuje do obchodního rejstříku ze zákona, podnikatelem, a to bez ohledu na to, zda má živnostenské oprávnění k podnikání (§ 421 odst. 2 občanského zákoníku konstruuje pouze vyvratitelnou domněnku, že je podnikatelem ten, kdo má živnostenské oprávnění). Zákon o dani z nemovitých věcí však nestanoví, že se osvobození od daně nevztahuje na pozemky ve vlastnictví České republiky, s nimiž hospodaří podnikatel. Z osvobození vylučuje ty pozemky, které jsou užívány k podnikání bez ohledu na to, který subjekt je takto užívá.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že právo hospodaření k pozemkům ve prospěch státního podniku, který podle zákona provozuje podnikatelskou činnost (§ 2 odst. 1 zákona o státním podniku), je silnou indicií vedoucí k závěru, že jsou tyto pozemky užívány k podnikání. To však neznamená, že je bez dalšího vyloučen závěr opačný. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v bodě [14] výše, osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí je osvobozením věcným. Rozhodující proto je skutečný způsob využití pozemku. Pokud stěžovatel v daňovém řízení namítal, že dotčené pozemky k podnikání užívány nejsou, žalovaný byl povinen se s touto argumentací řádně vypořádat. Proto pochybil, jestliže ji odmítl jen na základě toho, že je stěžovatel z formálního hlediska podnikatelem.

[20] Žalovaný je při správě daní vázán zákonem (čl. 11 odst. 5 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Ten nemůže vykládat v rozporu s jeho textem v neprospěch daňového subjektu, a to ani v situaci, kdy jsou předmětem daně pozemky ve vlastnictví státu, se kterými hospodaří státní podnik. Jak totiž stanoví čl. 11 odst. 1 věta druhá Listiny, vlastnické právo všech vlastníků, tedy i státu, má stejný zákonný obsah a ochranu. Jde-li o

vlastní osvobození pozemků ve vlastnictví České republiky neužívaných k podnikání od daně z nemovitostí, Ústavní soud jej v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 97/20 neshledal za rozporný s čl. 11 odst. 1 Listiny.

[21] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje stěžovateli, že krajský soud i žalovaný nesprávně vyložili § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí. Žalovaný pak v důsledku tohoto nesprávného výkladu zatížil daňové řízení vadou, neboť neprovedl důkazy, které stěžovatel navrhoval na podporu svého tvrzení, že pozemky, k nimž má právo hospodaření, ve skutečnosti neužívá k podnikání. Žalovaný se sice k několika listinám, které stěžovatel v daňovém řízení předložil, stručně vyjádřil tak, že neprokazují, že stěžovatel není podnikatelem. To však pro posouzení, zda mají být pozemky, se kterými stěžovatel hospodáří, osvobozeny od daně, není z výše uvedených důvodů rozhodující. Stěžovatel navíc navrhoval i jiné důkazy, které žalovaný s ohledem na nesprávný výklad zákona o dani z nemovitých věcí nepovažoval za relevantní.

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou námitku, podle které krajský soud pochybil tím, že rozhodl o pokračování v řízení, přestože ke dni jeho rozhodnutí Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl ve věci sp. zn. 7 Afs 17/2020. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. může předseda senátu přerušit usnesením řízení, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Předseda senátu v nyní projednávané věci usnesením řízení přerušil do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 Afs 25/2020, 9 Afs 17/2020 a 7 Afs 17/2020. V těchto věcech se měl Nejvyšší správní soud zabývat tím, zda jsou rozhodnutí žalovaného ve skutkově i právně obdobných věcech přezkoumatelná. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 25/2020 a sp. zn. 9 Afs 17/2020 dospěl k závěru, že tehdy napadená rozhodnutí žalovaného přezkoumatelná byla. Protože ve věci sp. zn. 7 Afs 17/2020 měla být řešena stejná otázka, nepochybil krajský soud, jestliže rozhodl o tom, že se v řízení pokračuje, a to před tím, než Nejvyšší správní soud v této věci rozhodl. Mohl totiž důvodně předpokládat, že Nejvyšší správní soud rozhodne shodně jako v předchozích věcech stěžovatele. Usnesení o přerušení řízení je zároveň rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 5. 2021, čj. Ars 3/2019-43, č. 4209/2021, bod 44). Krajský soud jím proto nebyl podle § 55 odst. 2 s. ř. s. vázán a mohl rozhodnout o pokračování řízení, přestože ve věci sp. zn. 7 Afs 17/2020 dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud odkázal na rozsudky sp. zn. 2 Afs 25/2020 a sp. zn. 9 Afs 17/2020 právě v rámci vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, nikoli v rámci věcného posouzení žaloby.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož by krajský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu mohl žalobě pouze vyhovět a vrátit věc žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78

pokračování

odst. 5 s. ř. s.]. Bude tedy na žalovaném, aby s ohledem na uplatněné odvolací námitky a stěžovatelem navržené důkazy řádně posoudil, zda pozemky, k nimž má stěžovatel právo hospodaření, v roce 2016 skutečně nebyly užívány k podnikání.

[24] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalovaného, stěžovatel proto měl ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit stěžovateli náklady řízení před soudem.

[25] Náklady řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a v sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a činí v dané věci 2 x 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Zástupci stěžovatele tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem, JUDr. Tomáš Mach, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkem představovaly 11 228 Kč.

[26] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti, repliky k vyjádření žalovaného a jejích doplnění ze dne 20. 7. 2021 a 29. 7. 2021 (šlo o stručná doplnění aktuální judikatury, soud proto za dvě doplnění repliky přiznal pouze jeden úkon právní služby) (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu), a činí v dané věci 3 x 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3 x 300 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 10 200 Kč. Stěžovatel byl nejprve v řízení o kasační stížnosti zastoupen JUDr. Tomášem Machem, advokátem. Ten je plátcem DPH. Nový zástupce, JUDr. Jaromír Bláha, advokát, vykonává advokacii ve společnosti Advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová, s.r.o., která je plátcem DPH (§ 137 odst. 3 písm. b) o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.]. Výše uvedená částka se proto zvyšuje o 21% sazbu této daně, tj. o 2 142 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 17 342 Kč.

[27] Celkem tedy má stěžovatel právo na náhradu nákladů ve výši 28 570 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen stěžovateli zaplatit k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Petr Mikeš
předseda senátu